

עם ויחסי... (6) כנסת לה... (7) ע"י תוס'... (8) כנסת לה... (9) ע"י תוס'... (10) כנסת לה... (11) ע"י תוס'... (12) כנסת לה... (13) ע"י תוס'... (14) כנסת לה... (15) ע"י תוס'... (16) כנסת לה... (17) ע"י תוס'... (18) כנסת לה... (19) ע"י תוס'... (20) כנסת לה... (21) ע"י תוס'... (22) כנסת לה... (23) ע"י תוס'... (24) כנסת לה... (25) ע"י תוס'... (26) כנסת לה... (27) ע"י תוס'... (28) כנסת לה... (29) ע"י תוס'... (30) כנסת לה... (31) ע"י תוס'... (32) כנסת לה... (33) ע"י תוס'... (34) כנסת לה... (35) ע"י תוס'... (36) כנסת לה... (37) ע"י תוס'... (38) כנסת לה... (39) ע"י תוס'... (40) כנסת לה... (41) ע"י תוס'... (42) כנסת לה... (43) ע"י תוס'... (44) כנסת לה... (45) ע"י תוס'... (46) כנסת לה... (47) ע"י תוס'... (48) כנסת לה... (49) ע"י תוס'... (50) כנסת לה... (51) ע"י תוס'... (52) כנסת לה... (53) ע"י תוס'... (54) כנסת לה... (55) ע"י תוס'... (56) כנסת לה... (57) ע"י תוס'... (58) כנסת לה... (59) ע"י תוס'... (60) כנסת לה... (61) ע"י תוס'... (62) כנסת לה... (63) ע"י תוס'... (64) כנסת לה... (65) ע"י תוס'... (66) כנסת לה... (67) ע"י תוס'... (68) כנסת לה... (69) ע"י תוס'... (70) כנסת לה... (71) ע"י תוס'... (72) כנסת לה... (73) ע"י תוס'... (74) כנסת לה... (75) ע"י תוס'... (76) כנסת לה... (77) ע"י תוס'... (78) כנסת לה... (79) ע"י תוס'... (80) כנסת לה... (81) ע"י תוס'... (82) כנסת לה... (83) ע"י תוס'... (84) כנסת לה... (85) ע"י תוס'... (86) כנסת לה... (87) ע"י תוס'... (88) כנסת לה... (89) ע"י תוס'... (90) כנסת לה... (91) ע"י תוס'... (92) כנסת לה... (93) ע"י תוס'... (94) כנסת לה... (95) ע"י תוס'... (96) כנסת לה... (97) ע"י תוס'... (98) כנסת לה... (99) ע"י תוס'... (100) כנסת לה...

מעשה שבת. כגון המצבל בשבת: ליתסרו. זכאיליה לכל ישראל דהא
הזרתך לתעבו ולהתרחק ממנו, ואנן תנן צמוד לא יאכל הוא משום
קנס אבל אחרים אולכין, צ"ק (גמל טו): ליתסרו. הזרעים והדישה
דהא הרחקתך מהם. כל הך דקאמר ליתסרו זכאיליה וזהנאה קאמר
ליתסרו: הני לא ב"ש. אבל צבצר
חלב לא אמרין האי ק"ו, דהא חביב
לא תאכל כל שמיעבתי לך ומסתגרת
ליתסרה דקרא עליה קאמר דהא
אכיל תועבה גופה, אבל האי לא אכיל
התריעה עגמה אלא הנא ממנה,
והמוסס והדס נמי לאו חסימה גופה
קאכיל אלא מעשה הנא על ידה
וילפינן משבת דאין הנא ממנה קדש:
ב"א זרעים. הן עמנן תועבה וליתסרו:
ב"איים. אסירי לגבוה, דתינא שור או
כשב או עז^א פרט לכלאים, צבמרה
אזינו אלא ממוסר זמן שהיז אסור
ומחר מותר: שיזוח הך ליתסר.
כגון נטל את האס מעל הגנים וכו'
לפינו ומייצבונו לשלח כדמנן לקמן
(דף קמ"א). משלח ואינו לוקה, תאסר
לאכילה עולמית דהא נעבדה צה
עצירה: לא אמרה תורה שלח לתקלה.
וכאן הרי אמרה שלח, דכתיב (דברים
טז) לא תקח האס והדר שלח תשלח
דאס לקחת אותה חזר ושלחה, ואס
היאם אסורה לא היה אומר לך
שלחה ויבטלו זה בני אדם. וה"ה
דמני למימר נמי בכל הני מה שבת
דמנינא כו', ומינה מידי למשכח
פירוקא מגופיה לא יליף מאחריו.
לישנא אחרינא שיזוח הך ליתסר
כל שילוח הך ליתסר האס לעולם
ואפילו שלחה, דהא כל שמיעבתי לך
ואסיריה לך בצאותה שעה, וזה נראה לי
עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל
דבר שנעבדה צו עצירה ומתחלה הוא
מותר אסור, דאס כן המורש בשור
וממור והמרבע כלאים והמוסס יאסרו
בנהמות, ואנן לא פריעין
מניייהו מידי אלא מן היוצא מהן:
שהוא כוזה. שאסור זכאיליה כוזה:
כעורה

מעשה שבת ליתסרו. דהא תיעבתי לך
הוא אמר קרא^א כי קדש היא לכם^ב היא
קדש ואין מעשיה קדש חורש בשור
ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא השתא
ומה שבת דחמורא מעשיה מותרים
הני לא כל שכן^ב בלאי זרעים
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא מדגלי
רחמנא גבי בלאי הכרם^ב פן תקדש פן
תוקד אש מכלל דכלאי זרעים שרו
ואימא כלאי כרם אסורין בין
באכילה בין בהנאה שרו איתקוש
לכלאי בהמה דכתיב^ב בהמתך לא
תרביע בלאים שדך לא תורע כלאים
מה בהמתך היוצא ממונה מותרת^ב
אף שדך היוצא ממנו מותר וכלאי
לגבוה מכלל דלהדיום שרי אותו
ואת בנו ליתסר מדאסר רחמנא
מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיום
שרי שילוח הך ליתסר^ב לא אמרה
תורה שלח לתקלה. אמר ריש לקיש
מונין לבשר בחלב שאסור ת"ל
אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
שאין תלמוד לומר מבושל מה
תלמוד לומר לך יש לך בשול אחר
שהוא כוזה ואי זה בשר בחלב
א"ל רבי יוחנן כעורה

אלמנת וכו' (דף טז). דלפינו תנמי
גבי זקוק הבתן ליתסרו. דהא תיעבתי
לך הוא אמר קרא^א כי קדש היא לכם^ב
היא קדש ואין מעשיה קדש חורש
בשור ובחמור וחוסם פי פרה ודש
בה ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא
השתא ומה שבת דחמורא מעשיה
מותרים הני לא כל שכן^ב בלאי
זרעים ליתסרו דהא תיעבתי לך
הוא מדגלי רחמנא גבי בלאי הכרם^ב
פן תקדש פן תוקד אש מכלל דכלאי
זרעים שרו ואימא כלאי כרם אסורין
בין באכילה בין בהנאה שרו איתקוש
לכלאי בהמה דכתיב^ב בהמתך לא
תרביע בלאים שדך לא תורע כלאים
מה בהמתך היוצא ממונה מותרת^ב
אף שדך היוצא ממנו מותר וכלאי
לגבוה מכלל דלהדיום שרי אותו
ואת בנו ליתסר מדאסר רחמנא
מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיום
שרי שילוח הך ליתסר^ב לא אמרה
תורה שלח לתקלה. אמר ריש לקיש
מונין לבשר בחלב שאסור ת"ל
אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
שאין תלמוד לומר מבושל מה
תלמוד לומר לך יש לך בשול אחר
שהוא כוזה ואי זה בשר בחלב
א"ל רבי יוחנן כעורה

מעשה שבת ליתסרו. דהא תיעבתי לך
הוא אמר קרא^א כי קדש היא לכם^ב היא
קדש ואין מעשיה קדש חורש בשור
ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא השתא
ומה שבת דחמורא מעשיה מותרים
הני לא כל שכן^ב בלאי זרעים
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא מדגלי
רחמנא גבי בלאי הכרם^ב פן תקדש פן
תוקד אש מכלל דכלאי זרעים שרו
ואימא כלאי כרם אסורין בין
באכילה בין בהנאה שרו איתקוש
לכלאי בהמה דכתיב^ב בהמתך לא
תרביע בלאים שדך לא תורע כלאים
מה בהמתך היוצא ממונה מותרת^ב
אף שדך היוצא ממנו מותר וכלאי
לגבוה מכלל דלהדיום שרי אותו
ואת בנו ליתסר מדאסר רחמנא
מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיום
שרי שילוח הך ליתסר^ב לא אמרה
תורה שלח לתקלה. אמר ריש לקיש
מונין לבשר בחלב שאסור ת"ל
אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
שאין תלמוד לומר מבושל מה
תלמוד לומר לך יש לך בשול אחר
שהוא כוזה ואי זה בשר בחלב
א"ל רבי יוחנן כעורה

מעשה שבת ליתסרו. דהא תיעבתי לך
הוא אמר קרא^א כי קדש היא לכם^ב היא
קדש ואין מעשיה קדש חורש בשור
ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא השתא
ומה שבת דחמורא מעשיה מותרים
הני לא כל שכן^ב בלאי זרעים
ליתסרו דהא תיעבתי לך הוא מדגלי
רחמנא גבי בלאי הכרם^ב פן תקדש פן
תוקד אש מכלל דכלאי זרעים שרו
ואימא כלאי כרם אסורין בין
באכילה בין בהנאה שרו איתקוש
לכלאי בהמה דכתיב^ב בהמתך לא
תרביע בלאים שדך לא תורע כלאים
מה בהמתך היוצא ממונה מותרת^ב
אף שדך היוצא ממנו מותר וכלאי
לגבוה מכלל דלהדיום שרי אותו
ואת בנו ליתסר מדאסר רחמנא
מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיום
שרי שילוח הך ליתסר^ב לא אמרה
תורה שלח לתקלה. אמר ריש לקיש
מונין לבשר בחלב שאסור ת"ל
אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
שאין תלמוד לומר מבושל מה
תלמוד לומר לך יש לך בשול אחר
שהוא כוזה ואי זה בשר בחלב
א"ל רבי יוחנן כעורה

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

הנהגות ה"ב

(6) תוס' ד"ה כל וכו'
ר"ל מדרש: (7) ר"ה
פרט וכו' וי"ל דלא שייך
לאסור מכל:
גליון הש"ס
[פכתי גברא כ"א
זרעים ליתסר דהא
תישבתי לך הוא. ע"י
ט"ס פ"ק דף ט"ז ע"י
ד"ה (לרענן וכו'):

הנהגות מורה"ל
לנדא

(6) תורה כ"ז
שתיעבתי לך וכו'
ואית גורם ארון
כבוד ליתסר. נכח על
הגליון ע"י פרש"י חומש
פרשת ראה נפסוק לא
תאכל כל תועבה וכו'
שם ותי' נכח' כבוד
דף ל' ע"א גמ' ומי
קני' ר"ל:

שאיין ת"י מבושל. לית ליה לר"ל הך דרשות דדרשינן צפוק פרק כל שעה (פסחים דף מה). מינה זלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':
בשני

תלמוד בבלי מסכת חולין דף טו עמוד א

40

כל נרות של מתכת מטלטלין, חוץ מן הנר שהדליקו בו באותה שבת. ודלמא שאני התם, דהוא דחי ליה בידים! אלא אמר רב אשי: רבי יהודה דמבשל היא דתנן: המבשל בשבת, בשוגג - לא יאכל, במזיד - לא יאכל, דברי רבי מאיר; רבי יהודה אומר: בשוגג - לא יאכל, במזיד - לא יאכל, במזיד - לא יאכל עולמית; רבי יוחנן הסנדלר אומר: בשוגג - לא יאכל עולמית ולא לו ולא לאחרים. ונוקמה במזיד ורבי מאיר! לא סלקא דעתך, דקתני דומיא דיום הכפורים, מה יום הכפורים לא שנא בשוגג ולא שנא במזיד לא אכיל, אף הכא נמי לא שנא בשוגג ולא שנא במזיד לא אכיל. ומי מצית מוקמת לה בשוגג ורבי יהודה? והא אף על פי שמתחייב בנפשו קתני! הכי קאמר: אע"פ דבמזיד מתחייב בנפשו הוא, הכא דבשוגג שחיטתו כשרה. ונוקמה כרבי יוחנן הסנדלר דאמר: לא שנא בשוגג ולא שנא במזיד לא אכיל! רבי יוחנן הסנדלר קמפליג במוצאי שבת לאחרים ולא לו, תנא דידן שחיטתו כשרה קתני, לא שנא לו ולא שנא לאחרים. תני תנא קמיה דרב: המבשל בשבת, בשוגג - לא יאכל, במזיד - לא יאכל, ומשתיק ליה רב. מאי טעמא משתיק ליה? אילימא משום דסבירא ליה כרבי יהודה, ותנא תני כרבי מאיר, משום דסבירא ליה כרבי יהודה, מאן דתני כרבי מאיר משתיק ליה? ועוד, מי סבר לה כרבי יהודה? והאמר רב חנן בר אמי: כי מורי להו רב לתלמידיה - מורי להו כר' מאיר, וכי דריש בפירקא - דריש כרבי יהודה משום עמי הארץ! וכי תימא: תנא בפירקיה תנא קמיה, אטו כולי עלמא לתנא צייתי? לאמורא צייתי! אמר רב נחמן בר יצחק: תנא, שוחט תנא קמיה דרב: השוחט בשבת, בשוגג - לא יאכל, במזיד - לא יאכל, אמר ליה: מאי דעתך? כרבי מאיר, עד כאן לא קשרי רבי מאיר - אלא במבשל דראוי לכוס, אבל שוחט דאין ראוי לכוס לא. והא מתניתין דשוחט הוא, ואמר רב הונא, דרש חייא בר רב משמיה דרב: אסורה באכילה ליומא, ונסבין חבריא למימר רבי יהודה היא, הא רבי מאיר שרי! כי שרי רבי מאיר,

25

21/2

בגמרא ולילקי נמי משום ובשר. קצת קשה דהא כלל גדול בידינו שאין איסור חל על איסור בלא כולל ומוסיף ובת אחת וא"כ מאי פריך דילקה משום בשר בשדה היאך חל איסור יוצא זה על איסור דזרות ועולה ולפני זריקה, בשלמא הא דלוקה חמש אתי שפיר דהני חמש איסורים חלים בבת אחת דכל זמן שלא נשחטה הבהמה היתה אסורה באכילה מטעם אינו זבוח, ומטעם אבר מן החי ג"כ למ"ד לאברים עומדת, ובשעה שנשחטה דאזלי הנך איסורים חלו בבת אחת, איסור אכילה, שלא לאכול חוץ לחומה וחוץ לקלעים, ושלא לאכול זה, ושלא לאכול לפני זריקה, ושלא לאכול משום עולה, אבל איסור יוצא שלא חל רק אחר שיצא לחוץ, שהרי קודם שיצא לחוץ עדיין לא נקרא עליו שם יוצא, ולא שייך גביה הלא דובשר בשדה טרפה, היאך חל על שאר איסורים הקודמים. וכן קשה אמה דפריך דלילקי, משום דכל שבקדש פסול, שהרי זה לא חל רק אחר שיצא לחוץ ונפסל ביוצא, והיאך יחול על שאר לאווין שהם כבר בפנים קודם שיצא. ואין לומר דפריך שיחולו מטעם איסור מוסיף, דמוסיף איסור יוצא לגבוה, דכל זמן שהיה בפנים לא הי' אסור רק לאכילה ומותר למזבח, וכיצא נאסר לגבוה, ומגו דחל איסור לגבוה חל נמי לגבי הדיוט, משום ובשר בשדה, או מטעם לא יאכל כי קדש, דכן אמרינן בכריתות (יד א) דנותר חשיב איסור מוסיף, מטעם דמוסיף איסור לגבי גבוה. דזה אינו דאכתי מאי פריך לרבא דליחשוב הני, הא רבא לר"ש לוקה חמש קאמר, והרי ר"ש לית ליה איסור מוסיף, כדמוכח ביבמות (לב א), וכמו שהוכיחו התוס' משם בשבועות (כד ב ד"ה ומאן דפטר):

ואולי י"ל דהכי קפריך, כיון דרבא לאפושי לאווין קאמר. א"כ אכתי ניחשוב הני, היכי דאיכא איסור בבת אחת, כגון שנעשה הזר האוכלה בן י"ג שנה ויום א' לאחר שיצא לחוץ כבר, דבכה"ג חשיב בת אחת כדאמרינן ביבמות (לג א). ומשכחת כה"ג דליכא פסול נותר עדיין עליו, כגון שנשחט עולה ויצא חוץ לחומה בר"ח ניסן, ואחד שהיה גולד בב' ניסן אכלו שם לערב ב' ניסן שנכנס לשנת י"ד, דמשום נותר עדיין אין כאן, כיון שבקדשים הלילה הולך אחר היום, וגדול נעשה מבערב, שלענין גדלות שייכי הלילה ליום שאחריו:

אכן ביבמות (לב א) יש ב' שיטות אי ר"ש איסור בת אחת אית ליה, וא"כ למ"ד דלית ליה בת אחת לא שייך גם זה. ואכתי מאי פריך לרבא דלמא רבא סבירא ליה דלית ליה ר"ש בת אחת, ולכן לא חשיב הני לאווין, הן אמת שממה שכתב הרמב"ם בפ"ה המשניות במתניתין, דיש חורש תלם אחד, דלא שייך שם אין איסור חל על איסור דכל האיסורים נלקטים כאחד ע"ש. וכן ממה שכתב בה"ל שגגות (פ"ד ה"א) דשוחט בשבת בחוץ לע"ז הוי איסורים באים כאחד. וכן ממה ש"כ בה"ל ביאת מקדש (פ"ט ה"ב) בזר ששמש בשבת חייב שתים, והשמיט דאיירי בהביא ב' שערות בשבת שהשיגו הראב"ד שם. מכל זה נראה דלהרמב"ם יש לו שיטה אחרת בהך דאין איסור חל על איסור נגד כל הראשונים. אכן נעלמה ממנו דהוא נגד כמה סוגיות הגמרא:

בגמרא ולילקי נמי כדר"א. קצת קשה לפי מה שפסק הרמב"ם בה"ל פסולי המוקדשים (פ"ח ה"ג) דאוכל כזית מוקדשים שנפסלו לוקה מלא תאכל כל תועבה והוא מספרי ע"ש. א"כ קשה לרבא דליחשוב נמי לאו זה, ובזה לא שייך תירוץ הגמרא, דמנא ליה לחלק בין היכא דמקודם פסולו חזי לענין לא תאכל. ובשלמא אסוגיא דפסחים (כד א) דקאמר דאי מדר"א אין לוקין אלאו שבכללות, לא קשה הא אכתי איכא לאו דלית כל תועבה, ד"ל כמו שכתב הצ"ח שם דנותר, כיון שאין בו מעשה לא הוי בכלל כל שתעבתי לך. וכן משמע מדברי הרמב"ם שכתב קדשים שנפסלו בין במעשה, בין במחשבה, בין שאירע בו דבר שפסלו, ובכל זה אין נותר בכלל, אבל הכא דפסול מטעם יוצא דהוי מעשה קשה:

ולכאורה היה נלענ"ד דלא שייך כל שתעבתי לך, אלא היכי שעשה בו מעשה פסול במזיד דזה הוי תועבה, אבל בשוגג לא הוי תועבה. וא"כ י"ל דרבא נקיט מלתא דפסיקא אפילו היכי שהוציא בשוגג, ובזה לא הוי לא תאכל כל תועבה. וכן משמע לכאורה דבשוגג לא שייך מלא תאכל כל תועבה מדברי רש"י (חולין קטו א) אהא דפריך שם מעשה שבת ליתסר. וכתב רש"י שם דמזיד קפריך ע"ש. ולכאורה למה פ"ה אמזיד דלא קשה לר' יוחנן הסנדלר דסבירא ליה באמת דמעשה שבת מזיד אסור, ולמה לא פ"ה דמשוגג קפריך דלכ"ע מותר, אע"כ דסבירא ליה דבשוגג לא שייך ג"כ מכל שתעבתי לך:

שוב ראיתי דע"כ אי אפשר לומר כן, דא"כ מה מתרץ (שם) מדאסר רחמנא כלאי כרם מכלל דכלאי זרעים שרי, וכן מדאסר רחמנא כלאים ומחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיוט שרי, דלמא אצטרך קרא לזרע בשוגג דליכא משום לא תאכל כל תועבה, אבל במזיד באמת איכא. אלא על כרחך דפשיטא להש"ס אי איכא מלא תאכל שייך ג"כ בשוגג, וא"כ גם הכא קשה. גם אין לומר דסבירא ליה רבא כרב אשי בחולין שם, דיליף איסור בשר בחלב ג"כ מלא תאכל כל תועבה, וא"כ הוי לאו שבכללות דקאי אבשר בחלב ואקדשים שנפסלו, ולכן אין לוקין עליו. דזה אינו דהא גם הך דכל שבקדש פסול הוא לאו שבכללות, ואעפ"כ פריך מניה, או משום דאיסור בעלמא הוא לפי רש"י, או משום דבאמת הוי מצי לתרץ כן כמש"כ התוס' (ד"ה היא קודש) לפי ר"י, וא"כ אכתי הוי מצי למיפרך ג"כ מלא תאכל כל תועבה. ולכאורה היה אפשר לומר, לפי מה שתירץ הריטב"א קושית התוס', דלא תאכל כי קדש הם לא חשיב לאו שבכללות, כיון שגלי קרא בפגול, א"כ י"ל דמלא תאכל כל תועבה לא קפריך דזה הוי לאו שבכללות. אכן אכתי זה אינו מספיק, דהא על כרחך משום קדשים לחוד לא חשיב לאו שבכללות, אף דקאי אכל פסולי המוקדשין, דא"כ היאך כתב הרמב"ם דלוקה. ואי יחשב לאו שבכללות כיון שגם בשר

והרי שבת וכו' לכאורה צ"ע דהא פירש"י דבב"ח הוה תועבה משום דאפי' בשלה גוי או קטן שלא נעבדה בה עבירה מ"מ הבשול מתועב. וכן טפת חלב שנפלה על החתיכה מאלי' מ"מ אסורה מן התורה וא"כ בשבת דמן התורה מותרים כל המלאכות ע"י גוי וכן משלשלים הפסח לתוך התנור עם חשיכה והיא ניצלי' מאלי' בשבת ובירושלמי פ"ק דשבת יליף לי' מקרא ששת ימים תעשה מלאכתך וביום השביעי פ"י שאפי' בשביעי יעשה מלאכתך ע"י מלאכת ששת ימים. כגון פותקים מים לגנה עם חשכה והיא מתמלאת והולכת כל השבת כלו ע"ש וא"כ אינינו תועבה ואפי' ישראל שעשה מלאכה בשבת אינו אלא נעשה בה עבירה אבל אינינו תועבה וא"כ מאי פריך ש"ס. ונלע"ד דשבת אין התיעוב המלאכה עצמה אלא עיקר הקפידא שינוח ישראל וכל שאין לו מנוח אפי' יהי' באונס ומשכחת לי' בשביתת בהמתו אם הבהמה עושה מלאכתו שלא לרצונו מ"מ ה"ל תועבה אבל כל שהוא ובהמתו נחים ושובתים אין במלאכה הנעשית שום קפידא וערשב"א פראד"מ שכ' החלוק בין שבת לשאר איסורים כגון בכלאים אם לובש שלא יהנה ממנו ואינו מתכוון בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים מיקרי אין מתכוון. ובשבת אפי' מדליק נר ביום הוה מתכוון כי אין הקפידא על ההנאה והמלאכה אלא על השביתה ומה"ט כ' דלא שייך בשבת שלוחו כמותו אפי' למ"ד יש שליחות לגוי להחמיר מ"מ הרי גופו של ישראל שובת ונח. נמצא התועבה היא מה שגופו של ישראל או בהמות אינם נחים. והיוצא ממנו היינו הדבר המבושל הוה יוצא מן התועבה והוה ס"ד דהמקשן דגם היוצא מן התועבה נאסר מלא תאכל כל תועבה לכן פריך משבת ומשני גלי קרא היא קודש ואין מעשי' קודש לגלוי' לן בעלמא נהי התועבה עצמה אסורה היינו בב"ח וכן כלאים אי לאו דגלי קרא בכלאים. אבל היוצא מן התועבה כגון היוצא מחורש בשור וחמור והיוצא מדישת פרה חסימה הוה היוצא מהתועבה מותר מ"ו ממעשי שבת ומהתימא על התוס' מ"ש בסוף ד"ה חורש וכו' לחלק בב"ח הבישול ניכר וכו' ולפי מה שכתבתי אין צורך והדברים פשוטים:

ולר"י בן בתירא נמי כיון דכתיב מחללי' מות יומת והתיר מעשי שבת בשוגג אע"ג דבעליו חייב חטאת ש"מ היוצא מהתועבה אינו אסור בעלמא ודאסור במזיד גז"ה הוא בשבת ולא משום תועבה ועוד מדאצטריך קודש לאסור במזיד ש"מ היוצא מן התועבה בעלמא מותר ובחנם נתקשה בזה מהרש"א:

חורש בשור וחמור עתוס' דמאלה לא אימעוט עופות. הנה בקרא כתיב ומעוך וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו אלה ובארצכם לא תעשו וילפינן בחגיגה פ' אין דורשין לאסור כל בעלי חיים אפי' לסרוסי כלבא מדכתיב ובארצכם כל אשר בארצכם ואפ"ה מותר לאכול תרנגולים מסורסים דהרי בחד קרא נפקא עשיית הסרוס בבהמה ועופת מבארצכם לא תעשו וכי היכי דהמסורס בבהמה מותר באכילה מדאסר לגבוה. א"כ המסורס בעופת דמותר באכילה. ומ"מ מאי דדרשינן מדיוקא דאלה דשאר נעבדה עבירה מותרים לגבוה לא ילפינן מיני' התירא אלא לבהמה דמפורש בקרא אבל עופת דלא נפיק אלא מדרשא בארצכם כל שבארצכם לא קאי דיוקא דאלה ועוף שנעבד בו עבירה אסור לגבוה והוה סד"א לאסור שלוח הקן אפי' להדיוט לכן פריך משלוח הקן כנ"ל לתוס':

ונוראות נפלאתי על מג"א סי' תרמ"ח שכ' לבוש לאסור אתרוג המורכב משום שנעבדה בו עבירה דב"נ מצווה על הרכבת אילן והקשה מג"א א"כ למה לי קרא לאסור כלאי בהמה לגבוה. וק' הא בבעלי חי איצטריך למעט כלאים משום דה"א דאמעט מאלה לאפוקי אתרוג דהוא זרעים אסור לגבוה ועוד הא איתקש כלאי זרעים והיינו הרכבה לכלאים דהרבעה כדמסיק בשמעתין וא"כ אדניליף קולא להתיר להדיוט ניליף נמי לחומרא לאסור לגבוה וצדקו דברי לבוש אלא בלאה"נ נמי אינו י"ח באתרוג מורכב משום שאינו מינו.

איתקש לכלאי בהמה וכו' וכלאי בהמה גופי' מנ"ל אע"ג דכתיב אלה למעוטי שארי בע"ח שנעבדו בהו עבירה שמותרים אפי' לגבוה. מ"מ הכא בכלאי בהמה ה"ל להקיש לכלאי זרעים להחמיר וכלאי זרעים אסורים אפי' להדיוט מתועבה ומשני מדאצטריך לאסור כלאים גבוה ש"מ להדיוט שרי. והנה ספ"ק דקידושין מבואר דעיקר האי שדך דומיא בבהמתך מה בהמתך בהרבעה אך שדך בהרכבה ומיירי בהרכבת אילן שא"א בלי מעשי ידי אדם ונעבדה בה עבירה וא"כ אכתי' ל"ל הקישה להחמיר היכי דהרכיב בידים בהמה בבהמה תאסר אבל היכי שעלו זע"ז שלא בידים ה"א דמותר להדיוט בין זרעים בין כלאי בהמה ואצטריך קרא לאסור כלאי בהמה לגבוה דלא נתיר מאלה. וצ"ל כיון דמוכח עכ"פ דתערובת כלאים לא הוה כבב"ח דהרי הנעשה מאליו מותר עכ"פ. רק נבוא לאסור נעבדה בה עבירה בזרעים וניליף בהמה מיני'. הא מנ"ל לחלק בכך כיון דלא תאכל כל תועבה לא עלי' קאי מנ"ל לאסור נעבדה בה עבירה כלל אפי' לגבוה. ומזה ה"ל למג"א לסתור דברי לבוש הנ"ל ועיין מ"ש שעה"מ בהל' כלאים. ויש מקום ליישב קצת דברי רשב"ם ב"ב כ"ד ע"א ע"ש וצ"ע:

מדאסר רחמנא כלאים לגבוה לכאורה הו"מ לאתויי מדשרי בכור בעל מום שהוא כלאים ממש והמרביעו ומנהיגו לוקה משום כלאים כדלקמן בע"ב בתוס' ד"ה בשני מינן וכו' ולפטמים נעשה בעבירה נמי כגון צורם אוזן בכור. והרי עשה כלאים בידים ואפ"ה מותר באכילה וזה גרע מכלאי בהמה שע"י איסור הרבעה דהולד הוה קצת רק כיוצא מן התועבה ממעשי הרביעה. אבל צורם אוזן עושה כלאים בידים ממש. וצ"ל דהך דרשא דצבי ואיל לא פסיקא לש"ס כולי האי:

והנה רש"י בחומש פ"י לא תאכל כל תועבה בב"ח וצורם אוזן בכור וזהו דעת ר"א בספרי שם ובמשנה דבכורות ל"ד דס"ל דאינו נשחט לעולם אפי' על מום אחר ואפשר מטעם הנ"ל ועיין רא"ם שם ועפר"ח ס"י ס"ד. והנה רבנן פליגי בספרי שם על ר"א ומוקי קרא בפסולי

משום דקא יהיב לה הוי אתנן פ'י כיון שצריך לתת לה לצאת ידי שמים אפי' לא היה עומד בחצירה חשיב אתנן ולא מתנה ה"נ הויא מכירה וכן משמע בהשוכר את הפועלים (ב"מ דף צא. ושם) דחייב ליתן לצאת ידי שמים דאמר התם החוסם את הפרה ודש בה לוקה ומשלם ד' קבים לפרה וג' קבים לחמור ופריך והא קיימא לן דאין לוקה ומשלם ומשני רבא אתנן אסרה תורה אפי' בא על אמו וא"ת דבפרק בן סורר ומורה (סנהדרין דף עב. ושם) אמרינן רבא איגניבו ליה [דיכרין] במחותרת אהדרינהו ניהליה ולא קבלינהו הואיל ונפק מפומיה דרב בדממים קנינהו ואם היו חייבין לצאת ידי שמים אמאי לא קבלינהו וי"ל שהם לא היו מחזירים אלא משום שהיו סבורים שחייבין להחזיר מן הדין.

והא קי"ל דאין לוקה ומשלם - הכי נמי פריך אמתניתין דאלו נערות (כתובות דף לב. ושם) ותימה דהא בקנס משמע דמודו כולי עלמא דלוקה ומשלם דילפינן ממוציא שם רע כדמוכח בפ"ק דמכות (דף ד. ושם) דהוי גמרינן בכל דוכתין ממוציא שם רע אי לאו דאיכא למפרך מה למוציא שם רע שכן קנס וכדי רשעתו נוקי בשאר ממון דלאו קנס ודוחק לומר דרבנן פליגי אדרבי מאיר וסברי עדים זוממים קנסא הוא וכדי רשעתו בעדים זוממים כתיב למימרא דאפי' בקנס משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות וי"ל דודאי אי לאו דאיכא למפרך מה למוציא שם רע שכן קנס הוה ילפינן בכל דוכתא דלוקה ומשלם והוה דרשינן כדי רשעתו לדרשה אחרת כדדרשינן באלו נערות אבל השתא דאיכא למפרך ומוקמי כדי רשעתו דאין לוקה ומשלם מהשתא ילפינן בכל דוכתין מהתם דאין עדים זוממים לוקין ומשלמין אפילו בקנס דבכל ענין אמרה תורה דאין עדים זוממים לוקין ומשלמין אפי' בשעה שהעידו שקר טבחו ומכרו דהוי קנס ומעדים זוממין ילפינן טפי ממוציא ש"ר דעיקר מלקות כתיב בהן ומלאו דחסימה דסמיך ליה ילפינן לכל המלקיות.

בטובח ע"י אחר - ואם תאמר ולרבה דאמר בפרק אלו נערות (כתובות דף לד. ושם) דלרבי מאיר חידוש הוא שחדשה תורה בקנס דאף ע"ג דמקטל משלם היכי הוה משני מתני' דאי כר"מ אפי' טובח בשבת נמי וי"ל דהוה מוקים מתני' בדלא אתרו ביה וכרבי יוחנן דאמר חייבי מלקיות שוגגין חייבין בתשלומין והכי משני רבה התם מתניתין דאלו נערות.

או לרבות את השליח - ומאן דמצריך או לחלק דריש מתחת לרבות את השליח.

בשלמא ע"ז ושור הנסקל שחיטה שאין ראוייה היא - הך סוגיא אתיא כמ"ד בהשוחט (חולין דף מ.). אדם אוסר דבר שאין שלו בעשה בה מעשה דפלוגתא דתנאי היא וא"ת והא אמר התם דאפילו למ"ד אדם אוסר הני מילי עובד כוכבים אבל ישראל לצעורי קמכוין ואכתי שחיטה ראוייה היא וי"ל כשנתן רשות לשליח לשחוט כרצונו ואפי' לע"ז דאין שייך לומר לצעורי בעלים קמכוין שהשליח סבור שהוא של גב.

המבשל בשבת - מפורש בפרק הניזקין (גיטין דף נג. ושם).

מה קדש אסור אף מעשה שבת אסורים - וא"ת ולא ליכתוב לא קדש ולא לכם ואנא ידענא דאסירי מלא תאכל כל תועבה כל שתעבתי לך הרי הוא בבל תאכל וי"ל דאי מהתם ה"א אפי' שוגג להכי איצטריך למיכתב הכא ולסמכיה למחלליה לומר במזיד אמרתי לך ולא בשוגג.

היא קדש ואין מעשיה קדש - ולא סגי דלא ליכתוב לא היא ולא קדש דמכל שתעבתי לך הוה אסרינן באכילה והכי איתא בהדיא בפרק כל הבשר (חולין דף קטו. ושם).

אלא למ"ד דרבנן אמאי פטרי רבנן - הוה מצי למימר דלא דרשי או תחת לרבות את השליח אלא דלא ניחא ליה למימר דפליגי בשליח ואם תאמר והא משמע לקמן דאפי' בדרבנן פטרינן שחיטה שאין ראוייה דהא בעי למימר אליבא דמתני' דקסבר ר' יוחנן דחולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא וקתני רבי שמעון פוטר בשני אלו וי"ל דעל כרחק לא בעי למימר דלאו דאורייתא אלא לת"ק דבפרק כיוסי הדם (חולין דף פה. ושם) דייקנן בהדיא דסבר רבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא מדתנן בפרק בתרא דתמורה (דף לג.) רבי שמעון אומר חולין שנשחטו בעזרה ישרפו וכן חיה וכי דייק התם ממתניתין דתמורה הוא הדין דהוה מצי למידק ממתניתין דקתני רבי שמעון פוטר בשני אלו.